

РЕШЕНИЕ

№ 306

гр. Варна, 24.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 27 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивелина Христова - Желева

при участието на секретаря Силвия Ст. Генова
като разгледа докладваното от Ивелина Христова - Желева Административно наказателно дело № 20233110200322 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на Г. Д. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. Варна, ул. „Стефан Самсиев“, №24, депозирана чрез пълномощник – адв.А. Д. от АК Пловдив, против Наказателно постановление №18-0819-000655/18.04.2018г., издадено от Началник група към от ОД на МВР-Варна, Сектор ПП-Варна, с който за нарушение на чл. 483, ал.1, т.1 от Кодекса на застраховането, на основание вр. чл.638, ал.1, т.1 вр. чл.461, т.1 от КЗ ѝ е било наложено адм. наказание „глоба“ в размер на 250 /двеста и петдесет/ лв..

С жалбата се иска да бъде отменен изданието електронен фиш, като се излагат пространни аргументи за неговата незаконосъобразност. На първо място се твърди, че е изтекла преследвателната давност. На второ място се развиват аргументи за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на НП. На трето място се развиват доводи за приложение на чл.28 от ЗАНН. С тези и други аргументи се иска отмяната на НП, като се претендира и присъждане на разноски, сторени в производството

В съдебно заседание, въззивникът не се явява и не се представлява от упълномощения процесуален представител. По делото е постъпило писмено становище от адв.Д., преповтарящо аргументите във възз. жалба и искането за отмяната на НП. Претендира и за присъждането на разноски.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание не изпраща

представител. По делото са постъпили писмени бележки от процесуален представител-юрисконсулт, който ангажира становище за законосъобразност на НП като моли същото да бъде потвърдено. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение .

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 21.03.2018г., въз.Д., управлявайки собствения си лек автомобил „Тойота Ланд Крузер” с рег.№ В8034ВН, се движела в гр.Варна, по бул. „Осми Приморски полк“ в посока стадион „Тича“. Около 17:50ч., управлението от жалбоподателката лек автомобил бил спрял за проверка до спирка „Стадиона“ от екип на Сектор ПП-ОД на МВР-Варна, в който участвал свидетелят Е. Г.. По време на проверката било установено, че за управлението от въззивницата л.а. , към момента на проверката няма сключен валиден договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, валидна за 2018г., което било установено след проверка в информационните масиви на МВР. Тъй като било прието, че горното съставлявало нарушение на чл. 483, ал.1, т.1 от КЗ, на място св.Г. съставил срещу въз.Д. АУАН, като актът бил предявен на нарушителя. Видно от съдържанието на АУАН, въззивницата го подписала и в съответната графа не вписала възражения.Срещу горепосочения АУАН не били депозирани писмени възражения, поради което въз основа на материалите по преписката, на 18.04.18г. АНО издал НП, предмет на настоящата въззивна проверка.

В хода справка в Гаранционния фонд , генерирана посредством сайта на фонда в интернет, общодостъпен за всички за процесния автомобил към 21.03.2018г. не е бил наличен сключен договор за застраховка „ГО” за 2018г..

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства гласни и писмени доказателства, а именно свидетелски показания на свидетеля Е.Г., които съдът кредитира изцяло, писмените материали - преписката по АНП, вкл.АУАН, заповеди и др.които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваемостта му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна – ФЛ спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 14-дневен срок от връчване на НП, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- Началник Група в Сектор ПП при ОД на МВР, съгласно Заповед № 365з-271/21.01.2016г. на Директора на ОД на МВР-Варна. Съгласно чл.647, ал.2 от КЗ наказателните постановления за нарушенията по [чл. 638, ал. 1](#) до [3](#) от КЗ се издават от директора на областната дирекция на Министерството на вътрешните работи, в чийто район е установено нарушението, или от оправомощено от него длъжностно лице. Видно от материалите по преписката нарушението е установено на територията на гр.Варна, което населено място попада в обхвата на ОД на МВР-Варна, следователно компетентен да издаде НП е Директорът на ОД на МВР-Варна или оправомощено от него длъжностно лице. Видно от приложената по преписката Заповед № 365з-271/21.01.2016г. на Директора на ОД на МВР-Варна -Д.П., последният е оправомощил изрично издателя на процесното НП Д.Г.Г., работещ на длъжност Началник група в ОД на МВР да издава НП за нарушения по чл.638, ал.1 до 6 от КЗ. АУАН също е съставен от компетентен орган – младши автоконтрольор оправомощен съгласно чл.647, ал.1 от КЗ. Последният текст гласи, че актовете за установяване на административно нарушение в случаите по [чл. 638, ал. 1 – 3](#) от КЗ се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по [Закона за движението по пътищата](#), какъвто безспорно е и актосъставителят Г., работещ на длъжност мл.автоконтрольор в Сектор ПП ОД на МВР-Варна.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН.

АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и един свидетел. Действително АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение не е съществено, т.к. не ограничава правото на защита.

При цялостната проверка на атакуваното НП, настоящият съдебен състав не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 от ЗАНН – относно описание на нарушенията. В акта е направено пълно и детайлно описание на нарушенията, датата и мястото на извършване, както и на обстоятелствата при които са извършени. Посочени са и законовите разпоредби, които са нарушени. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя – трите имена, адрес и ЕГН.

Спазено е от страна на административно - наказващия орган на изискването на чл.57, ал.1 от ЗАНН, а именно в издаденото наказателно постановление да бъде дадено пълно описание на нарушението, на обстоятелствата, при които е извършено.

Формално двата акта съдържат описание на нарушението, посочени са обстоятелства,

при които същото е извършено, срещу АУАН не са били подадени възражения, поради което АНО е преценил, че не следва да извършва разследване на спорни обстоятелства.

От отразената в Гаранционен фонд информация за процесния автомобил е видно, че той не е имал валидно сключена и действаща застраховка "Гражданска отговорност" към тази дата. В този смисъл към дата 21.03.2021г. е било налице нарушение на [чл. 483, ал. 1, т. 1 от КЗ](#), тъй като към тази дата собственикът на МПС не е изпълнил задължението си да сключи задължителната застраховка „ГО“. Без значение за съставомерността е кога е възникнало задължението за сключване на ГО, като към дата 21.03.2021г. безспорно е видно, че това задължение не е изпълнено. Относно датата на адм. нарушение следва да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 638, ал. 4 от КЗ, релевантна за нея е датата на управлението на МПС, а не датата на която е следвало да се сключи договор за задължителна застраховка "ГО", какъвто не е необходим, когато МПС не се намира в процес на движение. Поради което възраженията в жалбата и в този аспект не се споделят от съда.

На следващо място в НП е описано извършването на нарушение по [чл. 483, ал. 1, т. 1 от КЗ](#), изразяващо се в неизпълнение на задължението да се сключи договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите от лицето, което притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Република България и не е спряно от движение. Възз. е собственик на описаното в НП МПС, а и тя единствено е имала задължение по [чл. 483, ал. 1, т. 1 от КЗ](#). Именно с посочването в НП на тази разпоредба, както и с посочване на собственика на МПС е видно, че то е издадено срещу собственика.

От страна на възз. чрез нейния представител, не се ангажират доказателства в с.з., че автомобилът не е нейна собственост или пък, че към датата на визираното нарушение е имал сключена задължителна ГО. Напротив от доказателствата по делото е видно точно обратното.

Съдът намира, че административно-наказващият орган правилно е отнесъл нарушената разпоредба към санкционната такава. Действително, в случая е налице нарушение, което съдът приема за доказано.

Размерът на санкцията предвидена в закона е фиксиран такъв, поради което обсъждането на въпросът за нейната справедливост е безпредметно.

Настоящият съдебен състав намира, че в конкретния случай по отношение нарушението, не може да намери приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН за маловажен случай. Това е така, тъй като нарушението е формално. Липсват съставомерни вреди, т.е. законодателят е възприел, че самото нарушение е с достатъчно висока степен на обществена опасност. Крайната цел на контрола е недопускане движение на МПС без валидна застраховка ГО.

Въпреки горното, съдът констатира основания налагащи отмяната на НП, по следните съображения:

Разпоредбата на чл.34 от ЗАНН е специална и регламентира случаите, в които не следва да се образува АНП, както и случаите, когато образуването такова следва да се прекрати, но тези специални срокове касаят процесуалните срокове за съставяне на АУАН и издаването на НП и са свързани с основния принцип за бързина в АНП.

Разпоредбата на чл. 82 от ЗАНН регламентира давностните срокове за изпълнение на наложените административни наказания.

В ЗАНН, обаче, липсва регламентация на давностни срокове, за погасяване на административно наказателното преследване, каквито се съдържат в Общата част на НК.

Съгласно разпоредбата на чл.11 от ЗАНН, по въпросите на вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго.

Съобразявайки Тълкувателно постановление № 1 от 27 февруари 2015г. на Върховния административен съд на Република България - ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС, въззивният съд, в настоящия си състав, намира, че в конкретния казус възможността за реализиране на административнонаказателната отговорност на въззивника е погасена поради изтичане на предвидената в закона давност. Съгласно цитираното Тълкувателно постановление № 1 от 27 февруари 2015г. разпоредбата на чл.11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс /НК/ и по-конкретно приложение следва да намерят чл.81, ал.3 във вр. с чл.80, ал.1, т.5 от ЗАНН, във вр. с чл.11 от ЗАНН. Съгласно чл.80, ал.1, т.5 от НК / действаща към датата на извършване на нарушението / наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години, а според чл.81, ал.3 от НК независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. От анализа на цитираните разпоредби се налага извод, че в случая възможността въззивникът да бъде санкциониран се изключва с изтичане на четири години и половина давностен срок, като съгласно чл.80, ал.3 от НК, във вр. с чл.11 от ЗАНН същият тече от извършване на деянието.

Видно от съдържанието на процесното наказателно постановление въззивницата е санкционирана за нарушение на 483, л.1 т.1 от КЗ извършено непосредствено на 21.03.2018г- датата е посочена изрично в НП. Оттук следва, че административнонаказателната отговорност на сочения като нарушител субект е

погасена по давност с изтичане на четири години и половина от извършване на нарушението, съответно на 21.09.2022г. – т. е. далеч преди да бъде постановено настоящото съдебно решение. При погасена административнонаказателна отговорност на дееца е безпредметно наказателното преследване срещу него, като същото се явява и недопустимо съгласно [чл.24, ал.1, т.3 от НПК](#). Изтичането на абсолютната давност /[чл.81, ал.3 от НК](#)/ за административнонаказателно преследване води до погасяване на възможността да се наложи административно наказание на дееца. В случая НП и до датата на съдебното заседание не е влязло в сила, тъй като е обжалвано в законоустановен срок от възз., 14-дневен срок от връчване на същото.

Горното налага отмяната на НП и прекратяването на административно наказателното производство.

Относно искането на страните за присъждане на разноски

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

Разпоредбата на чл. 63д, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай АНО е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който своевременно е поискал и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът, обаче е констатирал, че са налице основания за цялостна отмяна на НП. Поради което предвид изхода на спора, по арг. на противното на чл.78, ал. 8 от ГПК, вр. чл.144 от АПК, искането за присъждане на

юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело е неоснователно и се отхвърля от съда.

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.2 от ЗАНН ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

В контекста на приложението на цитираните по-горе разпоредби към конкретния казус, съдът намира, че следва да уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника за заплащане на съдебни разноски съставляващи адвокатско възнаграждение в пълен размер, като не следва да се обсъжда въпросът за тяхната прекомерност, тъй като същото е определено в минималните размери. От съдържанието на приложения по делото договор за правна защита и съдействие от 16.01.2023 г. , се установява, че жалбоподателят е възложил на адв.Д. оказването на правна защита и съдействие, изразяващи се в процесуално представителство пред съда по обжалване на процесното НП. Договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 400 лева и е заплатено в брой- съгласно отбелязването в договора, т. е. разходът е направен съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по дело № 6/2012 г. на ОСГТК на Върховния касационен съд. От друга страна съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая възражение за прекомерност е направено от процесуалния представител на наказващия орган в писменото становище, депозирано в съдебно заседание. Въпреки горното съдът следва да отбележи, че минималните размерите на адвокатските възнаграждения са уредени в Раздел IV от Наредба № 1 от 7.09.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно Наредбата, в актуалната ѝ редакция - ДВ. бр.68 от 31 юли 2020г. /влязла в сила преди извършеното плащане на адв. хонорар по настоящото дело/, когато административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението за адвокатско възнаграждение се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. Съгласно чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата (зм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., отм. относно изменението с бр. 28 от 2014 г. с Решение № 13062 от 03.10.2019 г. и Решение № 5419 от 08.05.2020 на ВАС - ДВ, бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г., изм. - ДВ, бр. 68 от 2020 г., изм. - ДВ, бр. 88 от 2022 г.) за защита по дела с определен интерес възнаграждението при интерес до 1000 лв. е 400 лв. В случая е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 250 лв. и

минималното адвокатско възнаграждение, съобразно горепосочения текст от наредбата е 400 лв.. В случая е договорено възнаграждение в размер на 400 лева, което е в минималния размер, установен в Наредбата и не може да се определи като прекомерно предвид действителната фактическа и правна сложност на случая. Поради това и ОД на МВР –Варна, към чиято структура се числи издателя на процесното НП, следва да заплати на възз. **Г. Д. Ч., ЕГН *******, с адрес: **гр. Варна, ул. „Стефан Самсиев“**, №24 сумата от 400,00 /четиристотин/ лева , представляваща съдебни разноски по настоящото АНД.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.3, т.1 и т.2 вр. чл.63, ал.2, т.1 вр.1 и чл.63д, ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №18-0819-000655/18.04.2018г., издадено от Началник група към ОД на МВР-Варна, Сектор ПП-Варна, с който на **Г. Д. Ч., ЕГН *******, с адрес: **гр. Варна, ул. „Стефан Самсиев“**, №24 за нарушение на чл. 483, ал.1, т.1 от Кодекса на застраховането , на основание вр. чл.638, ал.1, т.1 вр. чл.461, т.1 от Кодекса на застраховането й е било наложено адм. наказание „глоба“ в размер на 250 /двеста и петдесет/ лв..

ОСЪЖДА ОД на МВР –Варна да заплати на **Г. Д. Ч., ЕГН *******, с адрес: **гр. Варна, ул. „Стефан Самсиев“**, №24 сумата от 400,00 /четиристотин/ лева , представляваща съдебни разноски по АНД №20233110200322/2023г. по описа на ВРС .

Решението подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____